

získal tiež beztretnosť podľa cit. §§ov zákona. Najvyšší súd preto vyhovel čiastočne zmätočnej sťažnosti súkromného žalobcu, uplatňovanej na základe bodu 1 a) § 385 tr. p., pokračoval podľa 1. odst. § 33 por. nov., z toho dôvodu zmätočnosti zrušil rozsudok odvolacieho súdu, pokiaľ ním bol obžalovaný B. M. oslobodený od obžaloby na základe bodu 2 § 326, správne bodu 1 § 326 tr. p., — a obžalovaného B. M. hľadiac k § 4 a § 6 č. 4 zák. č. 124/24 oslobodil podľa bodu 3 § 326 tr. p. od obžaloby naňho podanej pre priestupok podľa § 6 zák. č. 124/24. Najvyšší súd však neučinil zároveň opatrenie v smysle § 13-II cit. zák. o povinnosti zodpovedného redaktora a vydavateľa uverejniť bezplatne a bez poznámky výrok rozsudkový, lebo v danom prípade uverejnenie v časopise inom nemôže byť uložené, podľa zistenia súdov nižších stolíc však časopis »Č. N.«, v ktorom bola závadná zpráva uverejnená, už prestal vychádzať.

Čís. 4685.

Ustanovení § 2 odst. 1 zák. o podmíněčném odsouzení vylučuje podmíněčný odklad výkonu trestu, byl-li vinník o d s o u z e n již před tím, než spáchal nový trestný čin, pro nějž je souzen.

(Rozh. ze dne 6. dubna 1933, Zm IV 46/33.)

N e j v y š š í s o u d, přezkoumaj trestní věc proti A. M., obžalovanému pro zločin podle § 462 tr. zák., zmateční stížnost obžalovaného zamítl.

Z d ů v o d ů:

Zmateční stížnost obžalovaného byla ohlášena proti výroku o nepovolení podmíněného odkladu trestu, čím věcně poukazuje na důvod zmatku podle § 385 č. 2 tr. ř. Soud prvé stolice povolil obžalovanému podmíněný odklad trestu na základě § 1 odst. 1 zák. č. 562/1919 sb. z. a n. s odůvodněním, že obžalovaný vinu doznal, činu litoval a že pro obdobné trestné činy, jichž pokračováním byly případy vyřízené v této trestní věci, odpykal si trest, pročez soud prvé stolice dospěl k závěru, že se pachatel polepšil a že proto není zapotřebí výkonu trestu. Odvolací soud zrušil tento výrok a nepovolil obžalovanému podmíněný odklad výkonu trestu hledě k ustanovení § 2 odst. 1 zák. č. 562/1919 sb. z. a n. s odůvodněním, že obžalovaný byl pravoplatným rozsudkem krajského soudu v Berehově ze dne 1. října 1930 uznán vinným mnohonásobným zločinem zpronevěry v úřadě podle § 462 a § 463 tr. zák. a odsouzen do žaláře na dobu 1 roku a 3 měsíců.

Názor odvolacího soudu, že se tu vyskytuje případ § 2 zák. č. 562/1919 sb. z. a n., je mylný. Citované ustanovení vylučuje podmíněný odklad trestu, byl-li vinník u ž d ř í v e, před spácháním druhého trestného činu, o d s o u z e n. Tento předpoklad však tu schází, neboť po-

dle obsahu rozsudku prvního soudu činy, o něž jde v tomto případě, byly spáchány vesměs v roce 1929, odsouzení pro jiné trestné činy, na něž odvolací soud poukazuje, stalo se však p o z d ě j i, totiž dne 1. října 1930. Odepření podmíněného odkladu trestu nelze tedy odůvodnit v tomto případě ustanovením § 2 zák. č. 562/1919 sb. z. a n. a jest řešiti tuto otázku s hlediska § 1 odst. 1 cit. zák., jak to učinil soud první stolice.

Čís. 4686.

Spoluvina na krádeži.

Návod a pomoc jsou rovnocenné formy viny a každá z nich naplňuje již sama o sobě pojem spoluviny.

Záleží-li přispění k bezpečnému vykonání zlého skutku jen v úmyslném opatření prostředků, předpokládá pojem trestné pomoci po stránce objektivní, že prostředek byl hlavnímu pachateli skutečně odevzdán.

Po stránce subjektivní předpokládá trestná pomoc, že spoluvinník ví o zlém úmyslu hlavního (přímého) pachatele a jedná v úmyslu, by známý mu úmysl hlavního pachatele byl uskutečněn. Není třeba, by spoluvinník měl (v době trestné pomoci) přesnou představu o zločinu hlavním pachatelem zamýšleném ve všech podrobnostech, nanejvýš pokud jde o jeho předmět, rozsah, místo a čas; stačí, že si představuje skutek chystaný hlavním pachatelem v hlavních rysech, opodstatňujících určitou trestní skutkovou podstatu, že ví, že osobou, které jest nápomocen, bude poškozen (ohrožen) statek, který je z druhu právních statků trestním zákonem chráněných, jednáním (opomenutím), které je z druhu jednání (opomenutí) trestním zákonem stíhaných.

(Rozh. ze dne 10. dubna 1933, Zm I 304/31.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v České Lípě ze dne 18. prosince 1930, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže, podle §§ 5, 171, 173, 174-II c) tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Rozsudek dává stěžovateli za vinu spoluvinu na zločinu krádeže jednak ve způsobu návodu, jednak ve způsobu trestné pomoci. Obě formy viny jsou rovnocenné a každá z nich naplňuje již sama o sobě pojem spoluviny. Zmatečnost rozsudku podle čís. 9 a) dolíčila by tedy stížnost po zákonu jen, kdyby dokázala právní mylnost i rozsudečného předpokladu návodu, i rozsudečného předpokladu trestné pomoci stěžovatele na podkladě všech skutečností napadeným rozsudkem zjištěných a pro zrušovací soud při hmotněprávním přezkoumání rozsudku podle § 288 tr. ř. závazných. Proto nemůže závěru, že zmateční důvod § 281 čís. 9 a) tr. ř. není po zákonu a není tedy vůbec proveden, brá-